

การพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่น ของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา

THE PERSONALITY DEVELOPMENT OF LOCAL ENTREPRENEURS IN BAN LAMPHEE COMMUNITY, PHANG NGA PROVINCE

ธรรมบุญ คงสวัสดิ์

Tammanoon Kongsawat

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

Phuket Rajabhat University

Corresponding Author E-mail: tammanoon.k@pkru.ac.th

Received December 13, 2024; Revised April 10, 2025; Accepted April 17, 2025

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัย เรื่องการพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา ครั้งนี้เพื่อที่จะเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำความเข้าใจกับผู้ประกอบการท้องถิ่นของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา การศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การเป็นผู้ประกอบการท้องถิ่นและบุคลิกภาพท้องถิ่นของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา ตลอดจนเพื่อกำหนดแนวทางพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นเครื่องมือของการศึกษาเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 4 กลุ่มที่มีความเกี่ยวข้อง จำนวน 12 คน ทำการตรวจสอบสามเส้า (ด้านข้อมูล) และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา

ผลการศึกษา พบว่า บุคลิกภาพทางกายของผู้ประกอบการท้องถิ่นชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา เป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อความประทับใจในครั้งแรกที่ได้พบเจอนอกจากการดูแลตนเองแล้ว เรื่องการแต่งกายและความสะอาดก็ควรตรวจสอบตนเองให้มีความพร้อม ทั้งนี้ความสำคัญเกี่ยวกับภาษาและกิริยาท่าทาง ได้แก่ มารยาท ท่าทาง การสวัสดี การสื่อสาร ล้วนเป็นพฤติกรรมการแสดงออกถึงบุคลิกภาพทั้งสิ้น ในส่วนแนวทางการพัฒนาผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญ และร่วมกันกำหนดการพัฒนาบุคลิกภาพ ให้มีความสอดคล้องกับการสร้างภาพลักษณ์ที่ดี สร้างความประทับใจให้ผู้มาเยือนหรือนักท่องเที่ยว ซึ่งส่งผลให้ผู้มาเยือนกลับมาเที่ยวซ้ำอีกครั้ง และเกิดการบอกต่อ ทำให้เกิดรายได้ต่อชุมชนเสริมสร้างเศรษฐกิจชุมชนในภาพรวม

คำสำคัญ: การพัฒนา, บุคลิกภาพ, ผู้ประกอบการท้องถิ่น, จังหวัดพังงา

Abstract

This research studied on the personality development of local entrepreneurs in Ban Lamphee community, Phang Nga province in order to enhance the efficiency and effectiveness of understanding local entrepreneurs in this area. The objectives were to analyze local entrepreneurship and the unique personality traits of entrepreneurs in the Ban Lamphee community, as well as to propose guidelines for

personality development tailored to their specific needs. The study employed qualitative research methods, utilizing in-depth interviews as the primary data collection tool. Data were gathered from four groups of key informants, involving a total of 12 participants. A triangular examination focusing on multiple perspectives and content analysis was conducted to ensure the reliability and depth of the findings.

The results revealed that physical appearance and personality were significant factors influencing the first impression of local entrepreneurs. These include attention to self-care, dressing, and cleanliness, all of which contribute to creating a positive image. Beyond physical attributes, the importance of language use, etiquette, manners, posture, composure, and effective communication were identified as critical components of personality that can impact interactions with visitor guidelines for personality development emphasize aligning self-improvement efforts with strategies to create a positive and lasting impression on visitors. These strategies include workshops and training sessions that focus on grooming, communication skills, and cultural sensitivity. This alignment not only enhances visitor satisfaction but also fosters repeat visits and positive word-of-mouth promotion. Ultimately, these efforts generate income for the community, strengthening its overall economic resilience. By focusing on personality development, the Ban Lamphee community can create a sustainable model for local entrepreneurial success.

Keyword: Development, Personality, Local Entrepreneurs

บทนำ

ในช่วงยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) รัฐบาลไทยมุ่งเน้นการพัฒนาในด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม (สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ, 2561) โดยใช้แนวคิดการต่อยอดอดีตจากกรากเหง้าทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อยกระดับศักยภาพประเทศในหลายมิติ (หทัย โปวานนท์ และอรนนท์ กลั่นทปฺระ, 2566) โดยมีเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 8 คือการส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องและยั่งยืน รวมถึงการส่งเสริมกิจกรรมที่สนับสนุนการผลิตและการสร้างงานที่เหมาะสมกับการเป็นผู้ประกอบการ ความคิดสร้างสรรค์ และนวัตกรรม (Arora & Mishra, 2019) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นส่วนสำคัญของเศรษฐกิจไทยที่มีบทบาทในการสร้างงานและรายได้ จึงมีการพัฒนาองค์ความรู้และทักษะให้กับผู้ประกอบการ (ศิริโรจน์ ภาคสุวรรณ, 2563) การวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ SMEs พบว่า ศาสตราจารย์ ดร. ไมเคิล เฟรเซอร์ ได้ร่วมศึกษากับนักวิจัยอื่นๆ ในการศึกษาปัจจัยทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ โดยนำเสนอแบบจำลองความสำเร็จในการประกอบการที่ประกอบด้วย 4 ตัวแปร คือ กลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ, บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ, ภูมิความรู้ความชำนาญ, และสภาพแวดล้อมของธุรกิจ (Frese et al., 2002) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความสำเร็จขึ้นอยู่กับทั้งปัจจัยภายในและภายนอกของ

ผู้ประกอบการ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์เป็นทักษะที่สะท้อนความสามารถของมนุษย์ โดยเฉพาะบุคลิกภาพของผู้ประกอบการที่มีความสำคัญต่อการให้บริการและการจัดจำหน่ายสินค้าที่เหมาะสม (McCrae & Costa, 1997) บุคลิกภาพที่ดีสามารถสร้างภาพลักษณ์ที่ดีในด้านการบริการ และสร้างความประทับใจให้ลูกค้า นำไปสู่การจดจำและการกลับมาใช้บริการอีกครั้ง (Barrick & Mount, 1991) สำหรับผู้ประกอบการในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา ซึ่งมีการผลิตสินค้าท้องถิ่นเช่น กาละแม เครื่องพริกแกง และกล้วยฉาบ ผลิตภัณฑ์เหล่านี้ช่วยเพิ่มรายได้ให้กับชุมชน แต่ผู้ประกอบการยังขาดทักษะด้านบุคลิกภาพและการบริการที่ดี ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมความสำเร็จในการเป็นผู้ประกอบการ (Hogan & Kaiser, 2005)

การพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นที่มีคุณลักษณะของผู้นำที่เข้มแข็ง ความกระตือรือร้น และความคิดสร้างสรรค์จะช่วยเพิ่มโอกาสในการสร้างภาพลักษณ์และความยั่งยืนทางธุรกิจ (Zhao & Seibert, 2006) การศึกษาในชุมชนบ้านลำภี พบว่าผู้ประกอบการขาดทักษะด้านการบริการที่ดี ซึ่งสำคัญในการสร้างความประทับใจและการจดจำจากลูกค้า ส่งผลให้ไม่สามารถเพิ่มยอดขายและการกลับมาใช้บริการได้อย่างยั่งยืน แม้ว่าผลิตภัณฑ์จะสะท้อนเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น (Kuratko, 2016) การขาดทักษะการบริการที่มุ่งเน้นความเป็นมิตร ความน่าเชื่อถือ และทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพยังเป็นช่องว่างที่ต้องการการศึกษาเพิ่มเติม

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำความเข้าใจกับผู้ประกอบการท้องถิ่นและเสริมสร้างทักษะในการบริการและการสร้างภาพลักษณ์ที่น่าเชื่อถือ โดยใช้ทฤษฎีบุคลิกภาพในการวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้ประกอบการ ซึ่งสำคัญต่อการบริหารจัดการธุรกิจที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น การให้บริการที่เป็นมิตร ความน่าเชื่อถือ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ (ธนิษฐ เรือการ และคณะ, 2566) การศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับอิทธิพลของบุคลิกภาพต่อการประกอบการเพื่อชุมชนจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความยั่งยืนและภาพลักษณ์ในระยะยาว (Baum et al., 2014) และการวิจัยครั้งนี้จะช่วยเติมเต็มช่องว่างในด้านการพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่น โดยสามารถนำผลการศึกษาไปประยุกต์ใช้ในการสร้างธุรกิจเพื่อชุมชนที่มีความยั่งยืน และมีประโยชน์ต่อองค์กรหรือธุรกิจในประเทศที่ต้องการส่งเสริมการพัฒนาผู้ประกอบการในระดับท้องถิ่น (Kuratko, 2016) ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยตั้งเป้าหมายที่จะศึกษาการพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเพิ่มทักษะด้านการบริการและการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงและการเติบโตของธุรกิจในท้องถิ่น การศึกษานี้จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถพัฒนาบุคลิกภาพและทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการพัฒนาธุรกิจ นอกจากนี้ยังช่วยให้เข้าใจถึงอิทธิพลของบุคลิกภาพที่มีต่อการสร้างภาพลักษณ์ของธุรกิจ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความยั่งยืนและเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการธุรกิจในระดับท้องถิ่น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเข้าใจของผู้ประกอบการท้องถิ่นของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงาที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการท้องถิ่นและการเสริมสร้างทักษะในการบริการและการสร้างภาพลักษณ์ที่น่าเชื่อถือ โดยใช้ทฤษฎีบุคลิกภาพเป็นฐาน

2. เพื่อได้แนวทางพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา

การทบทวนวรรณกรรม

1. ความหมายของผู้ประกอบการและการประกอบการ

สายัณ สนวนยา และทักษญา สง่าโยธิน (2567) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการประกอบการช่วยในการศึกษาความสามารถและทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้ประกอบการในปัจจุบัน เช่น การสร้างนวัตกรรม มองเห็นโอกาส และการเผชิญกับความเสี่ยง การใช้ทฤษฎีนี้ช่วยระบุคุณลักษณะและพฤติกรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จ เช่น การมองหาทรัพยากรและการใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหา ทฤษฎีการบริหารการเปลี่ยนแปลงช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงในสภาพแวดล้อม ขณะเดียวกัน ซูลีรัตน์ เกิดศรี และพรทิว พูลกลาง (2566) โดยนำเสนอกลยุทธ์ในการเติบโต ทฤษฎีการสร้างเครือข่ายแสดงให้เห็นว่าการสร้างความสัมพันธ์และใช้ทรัพยากรจากเครือข่ายช่วยเสริมสร้างโอกาสและความสำเร็จในการประกอบการ ดังนั้นการทบทวนวรรณกรรมช่วยให้ผู้เขียนสามารถประยุกต์ใช้ทฤษฎีเหล่านี้ในการวิเคราะห์และตีความพฤติกรรมของผู้ประกอบการในมุมมองที่หลากหลาย ซึ่งช่วยเข้าใจปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและความยั่งยืนของธุรกิจได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ทฤษฎีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

Jackson (2001) ได้อธิบายถึงทฤษฎีแรงจูงใจในการทำธุรกิจอธิบายถึงแรงจูงใจหลักของผู้ประกอบการ เช่น ความต้องการทางการเงิน ความปรารถนาที่จะพัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิตในชุมชน รวมถึงความต้องการเป็นผู้นำในธุรกิจ การมีแรงจูงใจเหล่านี้ทำให้ผู้ประกอบการมุ่งมั่นในการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีในด้านการตลาด การสื่อสารกับลูกค้า และการสร้างเครือข่ายธุรกิจที่มั่นคง (อัญรัตน์ จิรฐิติเกียรติ และณฐนนท ทวีสิน, 2567) ดังนั้นทฤษฎีนี้แสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจภายในและภายนอกส่งผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา ซึ่งช่วยให้พวกเขารับมือกับความท้าทายและพัฒนาคุณลักษณะที่สำคัญต่อความสำเร็จในธุรกิจ

3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับบุคลิกภาพ

Eysenck (2012) ได้อธิบายถึงทฤษฎีบุคลิกภาพว่าบุคลิกภาพนั้นมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะหรือการปรับตัวของผู้ประกอบการในชุมชน โดยเฉพาะในการตัดสินใจบริหารธุรกิจ ในขณะที่ Kolb (2014) โดยทฤษฎีการพัฒนาบุคลิกภาพจากกระบวนการเรียนรู้ของ เชื่อมโยงกับการสร้างบุคลิกภาพที่ยืดหยุ่นและสามารถปรับตัวได้ตามสถานการณ์ ดังนั้นการใช้ทฤษฎีนี้ช่วยให้เห็นวิธีที่บุคลิกภาพของผู้ประกอบการในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา พัฒนาไปตามประสบการณ์ที่มีผลต่อการตัดสินใจและการดำเนินธุรกิจ (สุมิตรรา วิไชยคำมัตย์ และสุนิตยา เกื่อนนาดี, 2566) ทฤษฎีการปรับตัวทางสังคมช่วยวิเคราะห์ความสามารถในการปรับตัวของผู้ประกอบการตามสภาพแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงในตลาด ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพ การใช้ทฤษฎีทักษะและความสามารถในการทำงานช่วยประเมินว่าบุคลิกภาพเสริมสร้างทักษะการทำงานและการสื่อสารของผู้ประกอบการได้อย่างไร

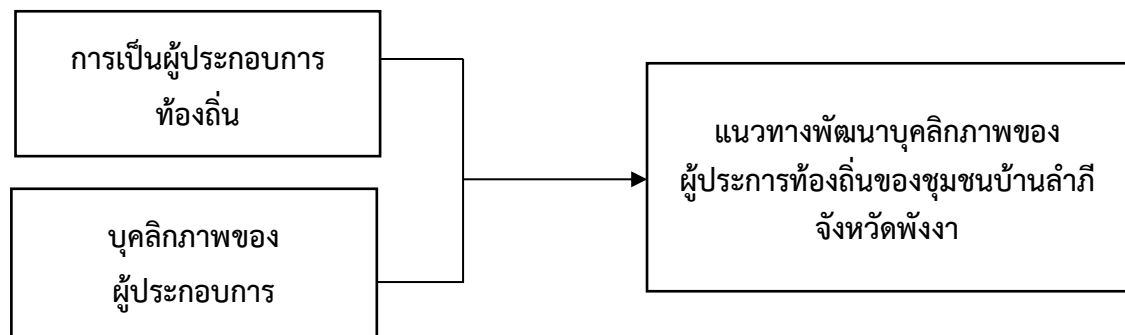

4. แนวคิดในการพัฒนาท้องถิ่น

อรุณ งามแก้ว และคณะ (2567) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการพัฒนาท้องถิ่นเน้นการใช้ทรัพยากรภายในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจและการศึกษา เพื่อให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ การวิจัยอาจพิจารณานโยบายและวิธีการส่งเสริมการพัฒนาในชุมชนโดยใช้ทรัพยากรท้องถิ่น ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของชุมชนเชื่อว่าการพัฒนาท้องถิ่นต้องมีการร่วมมือจากทุกภาคส่วนในชุมชน ซึ่งช่วยสร้างความเข้าใจและความร่วมมือในการพัฒนา ทฤษฎีความยั่งยืนมุ่งเน้นการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่คำนึงถึงเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมในระยะยาว การวิจัยจะพิจารณาการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นทฤษฎีการพัฒนาโดยใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นเน้นการสร้างมูลค่าเพิ่มจากทรัพยากรในท้องถิ่น เช่น วัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติ การวิจัยอาจสำรวจการนำทรัพยากรเหล่านี้มาใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ทฤษฎีการสร้างเสริมทักษะและความสามารถของคนในชุมชนมุ่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในชุมชนผ่านการศึกษาและการฝึกอบรม เพื่อเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่น การนำทฤษฎีเหล่านี้มาใช้ในการวิจัยช่วยชี้แนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องข้างต้นแล้วนั้น ผู้วิจัยได้มีการวางกรอบแนวคิดที่ศึกษาได้ ดังนี้

แผนภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ พื้นที่วิจัย คือ ชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา โดยมีการแบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา จากเอกสาร ตำรา งานวิจัย บทความวิชาการ โดยนำข้อมูลที่ศึกษาค้นคว้ามาสรุปและวิเคราะห์ตามประเด็นที่ศึกษา

ขั้นตอนที่ 2 การรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ประกอบด้วย

2.1 การอภิปรายแบบกลุ่ม (Focus Group) มีแนวคำถามในการอภิปราย เพื่อรวบรวมข้อมูลแนะนำเสนอศักยภาพและแนวทางการพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา

โดยการสนทนากลุ่มกับผู้เกี่ยวข้องกับผู้ชุมชนในประเด็นที่ศึกษา ได้แก่ ผู้นำชุมชนหรือตัวแทนชุมชน หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จำนวน 12 คน

2.2 สัมภาษณ์แบบเจาะลึก (Depth Interview) เพื่อรวบรวมข้อมูลพื้นฐานของชุมชน บ้านลำภี จังหวัดพังงา โดยสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล ประกอบด้วย ได้แก่ ผู้นำชุมชนหรือตัวแทน ผู้ประกอบการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จำนวน 12 คน

2.3 การสังเกต (observation) เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการลงพื้นที่ในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา และใช้วิธีการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมในประเด็นที่ศึกษา

ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลแล้วเสร็จ ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) ดังนี้

- o ด้านเอกสาร โดยการตรวจสอบข้อมูลประเด็นเดียวกันจากแหล่งข้อมูลที่แตกต่างกัน
- o ด้านบุคคล โดยการรวบรวมข้อมูลประเด็นเดียวกันจากบุคคลหลายคน
- o ด้านทฤษฎี โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีที่ศึกษาและรวบรวม ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ได้รับ

เมื่อดำเนินการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าแล้วเสร็จ ทั้งการรวบรวมวิธีการใช้ผู้สังเกต (observer) ทฤษฎี (theory) วิธีการ (methods) และข้อมูลเชิงประจักษ์ (empirical material) ผู้วิจัย นำผลการวิจัยที่ได้จากการรวบรวมจากเอกสาร สัมภาษณ์เชิงลึก การสนทนากลุ่ม และการสังเกต มาวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) โดยมีขั้นตอนดังนี้

- (1) วิเคราะห์ข้อมูล โดยแยกตามตัวแปรที่ศึกษา
- (2) จัดหมวดหมู่ของตัวแปรที่ศึกษา
- (3) ศึกษาการเชื่อมโยงของตัวแปรที่ศึกษา
- (4) สรุปสาระสำคัญที่ได้จากผลการศึกษา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) ประชากร ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และผู้เกี่ยวข้องของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา มีคุณสมบัติดังนี้

- 1) เป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว
- 2) มีการศึกษาและทำงานวิจัยด้านผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษามี 2 รูปแบบ

1) การแบบอภิปรายกลุ่ม (Focus Group) มีแนวคำถามในการอภิปราย และสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (Depth Interview) โดยใช้แบบสัมภาษณ์ (interview) ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (semi-structured interview) เพื่อศึกษาวิจัยและรวบรวมข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1: ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2: ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของบุคลิกภาพชุมชน

2) แบบสังเกตที่ไม่มีโครงสร้าง (unstructured observation form) โดยมีหัวข้อในการสังเกต ดังนี้ กลุ่มผลิตภัณฑ์ วิถีชีวิต วัฒนธรรม และรูปแบบการจัดจำหน่ายสินค้าของผู้ประกอบการชุมชนท่องเที่ยวบ้านลำภี จังหวัดพังงา

ผลการวิจัย

การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่น ของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) แบบกรณีศึกษาเดี่ยว (Single-Case Study Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์การเป็นผู้ประกอบการท้องถิ่นและศักยภาพท้องถิ่นของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา และ 2) เพื่อกำหนดแนวทางพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา โดยใช้เครื่องมือแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกรายบุคคล จากผู้ให้ข้อมูลหลัก จำแนกออกเป็น 4 กลุ่ม จำนวน 12 ท่าน ตรวจสอบเครื่องมือความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ และจากการทบทวนวรรณกรรม (Literature Review) การเก็บข้อมูล เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม (Field Data) และการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ด้วยวิธีการตีความสร้างข้อสรุป ผู้วิจัยเรียงลำดับการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลัก

ส่วนที่ 2 ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับ ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาศักยภาพ

ส่วนที่ 3 ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลเสนอแนะอื่น ๆ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลัก

ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักในการให้สัมภาษณ์เชิงลึก จำแนกตามกลุ่มของการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่น ของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 12 คน สรุปได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยส่วนใหญ่เป็นสมาชิกของผู้ประกอบการท้องถิ่น จำแนกออกเป็น 4 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มผู้ประกอบการทำพริกแกง กลุ่มไม้กวาดดอกอ้อ กลุ่มกาะแม และกลุ่มกล้วยฉาบ โดยสมาชิกส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ประกอบอาชีพเกษตรกรเป็นหลัก มีช่วงอายุระหว่าง 35 – 70 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่มีความหลากหลาย ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลแนวทางการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา

ผลการสัมภาษณ์แนวทางการพัฒนาศักยภาพที่ได้จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่น ของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา” โดยใช้เครื่องมือแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกรายบุคคลจากผู้ให้ข้อมูลจำนวน 12 ท่าน พบว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่ ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาศักยภาพในด้านต่าง ๆ ในทิศทางที่เหมือนกัน และมีความแตกต่างกันในบางประเด็น ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการสัมภาษณ์โดยครอบคลุม ตามประเด็นข้อคำถาม และสอดคล้องกับคำถามวิจัย ตลอดจนเป็นข้อสรุปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้ผลการวิเคราะห์แต่ละประเด็น

ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่น ของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา จากผู้ให้ข้อมูล จำนวน 12 ท่าน ผู้วิจัยทำการตรวจสอบสามเส้า (ด้านข้อมูล) สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. แนวทางการพัฒนาบุคลิกภาพ ด้านภาวะทางกาย (Physical Condition) ด้านภาวะทางกาย (Physical Condition) ลักษณะรูปร่าง ขนาด ส่วนสูง สติปัญญาเป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งพัฒนาภายในได้ค่อนข้างยาก แต่สามารถใช้การพัฒนาภายนอก เพื่อปรับปรุงภาพลักษณ์ให้เหมาะสมกับการเป็นผู้ประกอบการของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงาได้ เช่น แต่งตัว ให้เหมาะกับรูปร่างของตนเอง หรือแต่งตัวให้เสริมบุคลิกภาพของตนเอง ดูแลความสะอาดของร่างกาย พัฒนาทักษะในการสื่อสารให้ผู้เข้ามามีศึกษาดูงาน หรือลูกค้าทั่วไปได้มีความเข้าใจ และประทับใจในการให้บริการมากยิ่งขึ้น

2. แนวทางการพัฒนาบุคลิกภาพ ด้านประสบการณ์ในช่วงแรกของชีวิต (Early life experience) ประสบการณ์ในช่วงแรกของชีวิต เกิดจากความทรงจำ ประสบการณ์ระหว่างสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อ แม่ และบุตร ซึ่งเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติ ค่านิยม พัฒนาการทางอารมณ์ของบุคคลนั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ค่อนข้างยาก การพัฒนาบุคลิกภาพจึงจำเป็นต้องใช้การฝึกฝน เช่น หากบุคคลดังกล่าวเติบโตมาในครอบครัวที่มีความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งอาจส่งผลให้บุคคลดังกล่าวมีพฤติกรรมชอบใช้ความรุนแรง และมองว่าการใช้ความรุนแรงเป็นสิ่งปกติ อาจต้องใช้การปรับทัศนคติ และการฝึกฝนอารมณ์ บุคคลที่อยู่รอบข้างต้องใช้ความอดทน และใจเย็น ชี้ให้เห็นโทษของการใช้ความรุนแรง เพื่อให้บุคคลดังกล่าวมองการใช้ความรุนแรงแตกต่างจากเดิม หรือในครอบครัวที่พูดจากันโดยใช้คำหยาบ ซึ่งจะมองการพูดไม่สุภาพเป็นสิ่งปกติ ก็ต้องชี้ให้เห็นว่า การสื่อสารในฐานะผู้ประกอบการต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้เป็นสำคัญ จะใช้คำพูดที่ไม่สุภาพกับลูกค้าผู้รับบริการไม่ได้ หากไม่พอใจ ควรสื่อสารด้วยการอธิบายเหตุผล และหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบ ซึ่งจะส่งผลไม่ดีต่อภาพลักษณ์ของสินค้าหรือบริการ

3. แนวทางการพัฒนาบุคลิกภาพ ด้านการเรียนรู้จากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม (Learning from experience and environment) ด้านการเรียนรู้จากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม มีความสำคัญมากหากผู้ประกอบการในชุมชน มีบุคลิกภาพที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส ต้อนรับผู้มาเยือน สร้างประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม อย่างเป็นมิตร เป็นภาพลักษณ์ที่ดี สร้างความประทับใจให้ผู้มาเยือน ก็จะส่งผลให้ผู้มาเยือนกลับมาเที่ยวซ้ำ และบอกต่อ ๆ กันทำให้ชุมชนมี รายได้มีเศรษฐกิจที่ดี

ส่วนที่ 3 ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลเสนอแนะอื่น ๆ

ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลเสนอแนะอื่น ๆ ที่ได้จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่น ของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา” โดยใช้เครื่องมือแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกรายบุคคล

จากผู้ให้ข้อมูล จำนวน 12 ท่าน พบว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่ ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาบุคลิกภาพในด้านต่าง ๆ ในทัศนคติที่เหมือนกัน และมีความแตกต่างกันในบางประเด็น ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการสัมภาษณ์โดยครอบคลุม ตามประเด็นข้อคำถาม และสอดคล้องกับคำถามวิจัย ตลอดจนเป็นข้อสรุปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้ผลการวิเคราะห์แต่ละประเด็น ดังนี้

ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลเสนอแนะอื่น ๆ แนวทางการพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่น ของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงาจากผู้ให้ข้อมูล จำนวน 12 ท่าน ผู้วิจัยทำการตรวจสอบสามเส้า (ด้านข้อมูล) สามารถสรุปได้ดังนี้

การเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จไม่เพียงแต่ต้องพิจารณาถึงคุณภาพของสินค้าหรือบริการที่มี แต่ยังคงคำนึงถึงปัจจัยเสริมอื่น ๆ ที่สามารถส่งผลต่อภาพลักษณ์ของธุรกิจในตลาดลูกค้าหนึ่งในปัจจัยที่สำคัญ คือ การพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถสร้างความแตกต่างและเพิ่มความน่าสนใจให้กับธุรกิจได้ บุคลิกภาพที่ดีไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้ประกอบการมีความเชื่อมั่นในตัวเอง แต่ยังสามารถสร้างความน่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มลูกค้า การแสดงออกถึงความมุ่งมั่น ทักษะที่ดี รวมถึงทักษะในการสื่อสารและการบริหารความสัมพันธ์กับลูกค้า สามารถสร้างความประทับใจในระยะยาวและช่วยส่งเสริมความสำเร็จของธุรกิจในท้องถิ่นได้

สำหรับชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา การพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นถือเป็นส่วนสำคัญในการเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับชุมชน โดยการสร้างความเข้าใจและทักษะที่จำเป็นในการทำธุรกิจในยุคปัจจุบัน จะช่วยให้ผู้ประกอบการมีการปรับตัวและเติบโตได้ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเศรษฐกิจ ซึ่งนอกจากจะส่งผลดีต่อธุรกิจของตนเองแล้ว ยังมีผลกระทบในเชิงบวกต่อความเจริญรุ่งเรืองของชุมชนและการพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่อย่างยั่งยืน ด้วยเหตุนี้ การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการท้องถิ่นมีบุคลิกภาพที่เหมาะสมและตอบสนองต่อความต้องการของสังคม จะเป็นการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับธุรกิจและส่งผลดีต่อการพัฒนาชุมชนในระยะยาวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัย วัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 12 คนสรุปได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่เป็นสมาชิกของผู้ประกอบการท้องถิ่น จำแนกออกเป็น 4 กลุ่มประกอบด้วย กลุ่มผู้ประกอบการทำพริกแกง กลุ่มไม้กวาดดอกอ้อ กลุ่มกอละแม และกลุ่มกล้วยฉาบ โดยสมาชิกส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ประกอบอาชีพเกษตรกรเป็นหลัก มีช่วงอายุระหว่าง 35 – 70 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่มีความหลากหลาย ตามลำดับ ในส่วนของบุคลิกภาพโดยรวมส่วนใหญ่ของผู้ประกอบการ พบว่า บุคลิกภาพทางกายของผู้ประกอบการท้องถิ่นชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา เป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อความประทับใจในครั้งแรกที่ได้พบเจอ นอกจากการดูแลตนเองแล้ว เรื่องการแต่งกายและความสะอาด ก็ควรตรวจสอบตนเอง ทั้งนี้ ความสำคัญเกี่ยวกับภาษาและกิริยาท่าทาง ได้แก่ มารยาท ท่าทาง การสำรวม ล้วนเป็นพฤติกรรมการแสดงออกถึงบุคลิกภาพทั้งสิ้น ดังนั้นบุคลิกภาพที่ดี คือ การควบคุมอารมณ์และการแสดงออกให้เหมาะสมในทุกสถานการณ์เป็นสิ่งจำเป็น การพัฒนาบุคลิกภาพจะทำให้ผู้ประกอบการท้องถิ่นชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา แสดงออกอย่าง เป็นมืออาชีพและโดดเด่นในทุกโอกาสและสามารถทำให้ประทับใจต่อผู้ที่มาเยือน สอดคล้องกับงานของกนกอร สว่างศรี และคณะ (2567) พบว่า บุคลิกภาพมีความสำคัญต่อประกอบวิชาชีพ ในอนาคตผู้เข้าร่วมอบรมรายงานว่ามีความเห็นอกเห็นใจ ทักษะการสื่อสารอย่างสันติและรู้สึกมีจุดมุ่งหมายในชีวิตเพิ่มขึ้นในบทบาทของตน และยังสอดคล้องกับพระสำรอง สลัญโท (แสงทอง) (2565) พบว่า มารยาทไทยมีคุณค่าอย่างมาก ในด้านมารยาทไทยเพราะส่วนใหญ่มารยาทที่คนไทยได้นำมาใช้ในปัจจุบันนี้ทั้งมารยาททางกาย คือ การเดินการนั่ง การแสดงความเคารพ การรับประทานอาหาร การแต่งกาย และมารยาททางวาจา เช่น การพูดสนทนาในโอกาสต่าง ๆ ด้วยความสำรวม

จากการศึกษาที่ค้นพบข้อมูลใหม่ คือ การพัฒนาบุคลิกภาพไม่เพียงแต่ช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดี แต่ยังช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่แข็งแกร่งกับลูกค้าและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในธุรกิจ โดยเฉพาะในชุมชนท้องถิ่นที่มีความเชื่อมโยงกับลูกค้าผ่านความประทับใจในบุคลิกภาพของผู้ประกอบการ การพัฒนาทักษะการควบคุมอารมณ์และการแสดงออกที่เหมาะสมจึงถือเป็นปัจจัยสำคัญในการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา การศึกษาในครั้งนี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของบุคลิกภาพที่ดีในการขับเคลื่อนธุรกิจท้องถิ่น ซึ่งจะช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับทั้งผู้ประกอบการและชุมชนโดยรวม นำไปสู่การเติบโตและความยั่งยืนในธุรกิจท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ

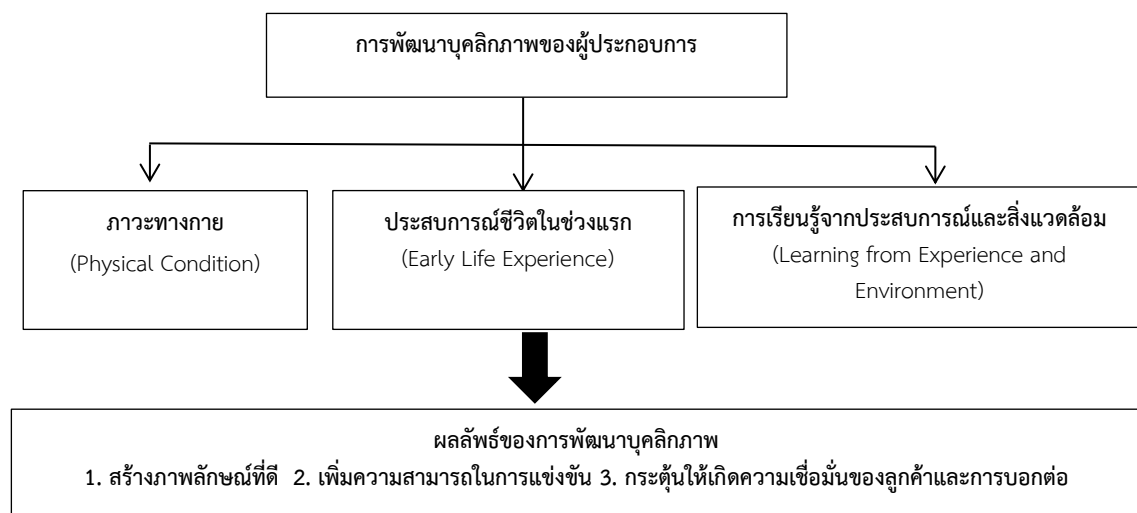
ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า (1) แนวทางการพัฒนาบุคลิกภาพ ด้านภาวะทางกาย (Physical Condition) แนวทางพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา ด้านภาวะทางกาย (Physical Condition) ผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญ และร่วมกันกำหนดแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพให้สอดคล้องกับ ลักษณะรูปร่าง ขนาด ส่วนสูง สติปัญญาที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งพัฒนาภายในนั้นกระทำได้ค่อนข้างยาก แต่สามารถใช้การพัฒนาภายนอกเพื่อปรับปรุงภาพลักษณ์ให้เหมาะกับการเป็นผู้ประกอบการของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงาได้ เช่น การแต่งกายให้เหมาะสม การดูแลความสะอาด และการพัฒนาทักษะในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เข้ามาศึกษาดูงานหรือผู้ที่มาเยือนมีความประทับใจในการให้บริการมากขึ้น การปรับปรุงบุคลิกภาพภายนอกนี้สามารถส่งผลให้ผู้ประกอบการดูเป็นมืออาชีพและมีภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาผู้ที่มาร่วมกิจกรรมอื่น ๆ (2) แนวทางการพัฒนาบุคลิกภาพ ด้านประสบการณ์ในช่วงแรกของชีวิต (Early life experience) แนวทางพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นของชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา ประสบการณ์ในช่วงแรกของชีวิต (Early life experience) ผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญ และร่วมกันกำหนดแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพ ให้มีความสอดคล้องกับความทรงจำ ประสบการณ์ระหว่างสัมพันธ์ระหว่างพ่อ แม่ และบุตร ซึ่งเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติ ค่านิยม พัฒนาการทางอารมณ์ของบุคคล ซึ่งเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ค่อนข้างยาก ดังนั้น การพัฒนาบุคลิกภาพจึงจำเป็นต้องใช้การฝึกฝน เช่น หากบุคคลดังกล่าวเติบโตมาในครอบครัวที่มีความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งอาจส่งผลให้บุคคลดังกล่าวมีพฤติกรรมชอบใช้ความรุนแรง และมองว่าการใช้ความรุนแรงเป็นสิ่งปกติ อาจต้องใช้การปรับทัศนคติและการฝึกฝนอารมณ์ให้มีการพัฒนาที่ดีขึ้น บุคคลที่อยู่รอบข้างต้องใช้ความอดทน และใจเย็น ชี้ให้เห็นโทษของการใช้ความรุนแรง เพื่อให้บุคคลดังกล่าวมองการใช้ความรุนแรงแตกต่างไปจากเดิม หรือในครอบครัวที่พูดจากันโดยใช้คำหยาบ ซึ่งจะมองการพูดไม่สุภาพเป็นสิ่งปกติ ก็ต้องชี้ให้เห็นว่า การสื่อสารในฐานะผู้ประกอบการท้องถิ่นจะต้องมีการปรับปรุง ต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้เป็นสำคัญ จะใช้คำพูดที่ไม่สุภาพกับลูกค้า หรือผู้รับบริการไม่ได้ หากไม่พอใจ ควรสื่อสารด้วยการอธิบายเหตุผล และหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบ ซึ่งจะส่งผลไม่ดีต่อภาพลักษณ์ของสินค้าหรือบริการ (3) แนวทางการพัฒนาบุคลิกภาพ ด้านการเรียนรู้จากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม (Learning from experience and environment) แนวทางการพัฒนาบุคลิกภาพ ด้านการเรียนรู้จากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม (Learning from experience and environment) ผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญและร่วมกันกำหนดแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพ เนื่องจากด้านดังกล่าวมีความสำคัญมากหากผู้ประกอบการในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา มีบุคลิกภาพที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส ต้อนรับผู้มาเยือนสร้างประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นมิตร เป็นภาพลักษณ์ที่ดี สร้างความประทับใจให้ผู้มาเยือนก็จะส่งผลให้ผู้มาเยือนกลับมาเที่ยว

ซ้ำ และบอกต่อ ๆ กันทำให้ชุมชนมี รายได้มีเศรษฐกิจที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ มณีดา สุขเอก (2563) พบว่า การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของเด็กหลาย ๆ ด้านโดยการสร้างพัฒนาการลักษณะนิสัย บุคลิกภาพของเด็กผ่านกิจกรรมที่ใช้ดนตรีเป็นสื่อ อีกทั้งการสอนดนตรีตามแนวคิดจะให้ความสำคัญกับ สิ่งแวดล้อมอย่างมาก เพราะจะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ดี และยังสอดคล้องกับสุนีย์ แซ่เต็ง และ อังค์วรา ณ สุนทร (2567) พบว่า การตอบสนองมีบริการที่ดี และเต็มใจให้บริการ และความน่าเชื่อถือ มีการให้บริการที่คำนึงถึงความปลอดภัยตลอดระยะเวลาการเดินทาง รวมถึงการให้ความมั่นใจ แสดงให้เห็น ว่ามีความน่าเชื่อถือ โปร่งใสและการให้บริการมีความเชี่ยวชาญ มีทักษะที่ดี และมีไหวพริบในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างทันทั่วทั้งที่ และความใส่ใจ มีความกระตือรือร้น ในการให้บริการด้านความพึงพอใจ

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

จากการศึกษา การพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา โดยช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีและยกระดับความสามารถในการแข่งขันได้ โดยสามารถสรุปตาม รายละเอียดดังแผนภาพที่ 2 ดังนี้

แผนภาพที่ 2 แสดงการพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา

จากภาพที่ 2 แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา การศึกษาเกี่ยวกับภาวะทางกาย (Physical Condition) ประสบการณ์ชีวิตในช่วงแรก (Early Life Experience) และการเรียนรู้จากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม (Learning from Experience and Environment) นั้นมีความสำคัญมากเพราะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาให้ผู้ประกอบการในชุมชน สามารถพัฒนาบุคลิกภาพให้สอดคล้องกับการดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผล ให้ภาพลักษณ์ของทั้งผู้ประกอบการและชุมชนท้องถิ่นดีขึ้น สร้างความเชื่อมั่นและกระตุ้นให้เกิด การกลับมาซื้อซ้ำจากลูกค้าและการบอกต่อในวงกว้าง และการพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีจึงถือเป็นปัจจัย ที่สำคัญในการขับเคลื่อนธุรกิจท้องถิ่นที่ยั่งยืนและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืนในอนาคต

สรุป

บทความนี้ศึกษาการพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา โดยมุ่งเน้นการพัฒนาบุคลิกภาพในมิติต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น ภาวะทางกาย การเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิตในวัยเด็ก สิ่งแวดล้อม และการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของผู้ประกอบการ รวมถึงการเสริมสร้างทักษะการทำงานในชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีสามารถช่วยเพิ่มความมั่นใจและสร้างความประทับใจแก่ลูกค้า รวมทั้งเสริมทักษะการสื่อสารที่สำคัญสำหรับการทำธุรกิจ นอกจากนี้ยังมีการเน้นการพัฒนาในด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและการจัดการความเครียด เพื่อเสริมทักษะทางสังคมและความสามารถในการทำงานร่วมกันในชุมชน การศึกษาเปรียบเทียบกับการพัฒนาบุคลิกภาพในเมืองใหญ่และการพัฒนาทฤษฎีการอบรมขัดเกลาทางสังคม (Socialization Theory) ช่วยให้เห็นถึงความแตกต่างในกระบวนการพัฒนาของผู้ประกอบการท้องถิ่นเมื่อเทียบกับผู้ประกอบการในสังคมที่พัฒนาแล้ว โดยแนะนำให้พัฒนาบุคลิกภาพในลักษณะบูรณาการ เพื่อส่งเสริมการเติบโตและพัฒนาทางเศรษฐกิจในชุมชน ขณะเดียวกันผลการวิจัยนี้มีความสำคัญในการแสดงให้เห็นว่า การพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา สามารถช่วยเพิ่มความสำเร็จในธุรกิจได้ โดยบุคลิกภาพทางกาย การแสดงออก และทักษะการสื่อสารมีบทบาทสำคัญในการสร้างความประทับใจแรกพบและความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนกับลูกค้าและชุมชน การพัฒนาทักษะต่าง ๆ เช่น การดูแลตัวเอง การปรับทัศนคติ และการสื่อสารที่ดีสามารถเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดี ซึ่งจะนำไปสู่ความพึงพอใจของลูกค้าและการเยี่ยมชมซ้ำ นำไปสู่การสร้างรายได้และเศรษฐกิจที่แข็งแกร่งในชุมชน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.1 ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า ผู้ประกอบการท้องถิ่นในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา มีบุคลิกภาพท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยต่าง ๆ เช่น เพศ อาชีพ อายุ รูปแบบการดำเนินชีวิต และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพทางกาย ภาษา และการแสดงออก สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในหลายมิติ เช่น การพัฒนาบุคลิกภาพและทักษะของผู้ประกอบการท้องถิ่น การเสริมสร้างภาพลักษณ์ชุมชน ผ่านบุคลิกภาพด้านผู้ประกอบการรวมถึงการพัฒนาทักษะด้านการจัดการและการตลาดตั้งนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้ สำนักงานพัฒนาชุมชน (พช.) สำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) กระทรวงวัฒนธรรม และสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร เป็นต้น

1.2 ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า การพัฒนาบุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา ควรมุ่งเน้น 3 มิติหลัก ได้แก่ (1) การปรับปรุงรูปลักษณ์ภายนอก เช่น การแต่งกายและการดูแลสุขภาพ (2) การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมเพื่อสร้างความมั่นใจ (3) การพัฒนาทักษะการสื่อสารและการแสดงออกที่ส่งเสริมความสัมพันธ์กับลูกค้าตั้งนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้ สำนักงานพัฒนาชุมชน (พช.) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) สถาบันการศึกษาในรอบ ๆ พื้นที่ และกลุ่มหรือสมาคมผู้ประกอบการท้องถิ่น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบองค์ความรู้ที่สำคัญ คือ บุคลิกภาพของผู้ประกอบการท้องถิ่นในชุมชนบ้านลำภี จังหวัดพังงา มีความสำคัญต่อการสร้างภาพลักษณ์ที่ดี เสริมสร้างความเชื่อมั่น และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยเฉพาะในมิติของการพัฒนารูปลักษณ์ภายนอก การสื่อสารที่เหมาะสมและการควบคุมอารมณ์ องค์ความรู้นี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับ ผู้ประกอบการท้องถิ่นในชุมชนอื่น ๆ ทั่วประเทศไทยที่ต้องการพัฒนาศักยภาพในด้านบุคลิกภาพและการสร้างความสัมพันธ์กับลูกค้า ควรให้ความสำคัญกับการออกแบบโปรแกรมการพัฒนบุคลิกภาพที่เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของชุมชน โดยคำนึงถึงวัฒนธรรมและบริบทท้องถิ่นรวมถึงการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงของตลาดและพฤติกรรมผู้บริโภค

สำหรับประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไป ควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับผลกระทบของการพัฒนบุคลิกภาพต่อความสำเร็จของธุรกิจท้องถิ่นในระยะยาว การเปรียบเทียบบุคลิกภาพผู้ประกอบการในชุมชนชนบทกับในเมืองใหญ่ เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างในการแข่งขันการใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลเพื่อส่งเสริมบุคลิกภาพและการสื่อสารของผู้ประกอบการในชุมชนท้องถิ่น ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพของผู้ประกอบการกับการสร้างเครือข่ายทางธุรกิจในระดับภูมิภาค การวิเคราะห์แนวทางพัฒนบุคลิกภาพในกลุ่มอาชีพอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบผลสำเร็จและข้อจำกัด และประเด็นเหล่านี้สามารถช่วยขยายองค์ความรู้และเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาธุรกิจท้องถิ่นได้อย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- กนกอร สว่างศรี, วลลี นวลหอม และสุเมธี หาญเจริญทรัพย์. (2567). ผลการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการค่ายห้องเรียนแห่งความสุขปลูกฝังคุณธรรมและพัฒนบุคลิกภาพความเป็นครู. *วารสาร มจร ทวารวดีปริทรรศน์*, 3(1), 28-42. <https://so10.tci-thaijo.org/index.php/jmdr/article/view/1089>
- ชูลีรัตน์ เกิดศรี และพรทิวี พูลกลาง. (2566). การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภัยคุกคามของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยในสถานการณ์วิกฤติโควิด-19. *วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม*, 7(7), 27-42. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/JSC/article/view/264079>
- ธนิษฐ เรืองการ, ณภัทร ทิพย์ศรี, นพรัตน์ เตชะพันธ์รัตนกุล และมงคลกร ศรีวิชัย. (2566). อิทธิพลของปัจจัยในการดำเนินธุรกิจที่มีต่อความเติบโต ของธุรกิจ SMEs ในจังหวัดเชียงราย. *วารสารวิชาการการตลาดและการจัดการ*. 10(2), 74-94. <https://doi.org/10.60101/mmr.2023.267405>
- ธัญรศม์ จิรจิตติเกียรติ และณฐนนท ทวีสิน. (2567). ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแรงจูงใจในการทำงานที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพ ในการปฏิบัติงานของพนักงานในอุตสาหกรรมการผลิตน้ำดื่มประเทศไทย: กรณีศึกษาอิทธิพลคั่นกลางของตัวแปรความผูกพันต่อองค์กร. *วารสารเครือข่ายส่งเสริมการวิจัย ทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 7(2), 26-46. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/hsrnj/article/view/271749>
- พระสํารอง สณญูโต (แสงทอง). (2565). การศึกษาวิเคราะห์เสถียรภาพที่มีต่อมารยาทไทย. *วารสารโพธิศาสตร์ปริทัศน์*, 2(1), 49-60. <https://so09.tci-thaijo.org/index.php/BRJ/article/view/4594>

- มณีนดา สุขเอก. (2563). การศึกษาการจัดการสอนดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัยตามแนวคิดของ ชูชุกิจของ โรงเรียนสอนดนตรีเอื้อมอารีย์. *วารสารดนตรีบ้านสมเด็จเจ้า*, 2(1), 1-12. <https://so13.tci-thaijo.org/index.php/MusBSRU/article/view/326>
- ศิโรตม์ ภาคสุวรรณ. (2563). โครงการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเพื่อความอยู่รอดของ SME ไทยในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน SMEs. *วารสารสมาคมนักวิจัย*, 25(3), 31-42. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/jar/article/view/248016/168503>
- สายัณ สวนยา และทักษณา สง่าโยธิน. (2567). แนวทางการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันเพื่อความสำเร็จ ของผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมแฟงวงจรรวม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย*, 8(3), 1260-1273. https://doi.nrct.go.th/admin/doc/doc_658024.pdf
- สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ. (2561). *ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561 - 2580* (ฉบับย่อ). สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. https://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2561/A/082/T_0001.PDF
- สุนีย์ แซ่เต็ง และอังค์วรา ณ สุนทร. (2567). แนวทางการพัฒนาคุณภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชนภูป่าเปาะ ตำบลปวนพ อำเภอนองหิน จังหวัดเลย. *วารสารวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 6(2), 34-51. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jmspsru/article/view/268727>
- สมิตรา วิไชยคำมาตย์ และสุนิทยา เกื่อนนาดี. (2566). การพัฒนาแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของลักษณะบุคลิกภาพ กับผลสัมฤทธิ์การปฏิบัติสหกิจศึกษา. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 17(1), 158-177. https://grad.vru.ac.th/Journal/ga_journal_17-1.php
- หทัย โปวานนท และอรนนท กลั่นทูประ. (2566). การจัดทำงบประมาณตามยุทธศาสตร์ชาติช่วงปีงบประมาณ พ.ศ.2561-2565. *วารสารการบริหารนิติบุคคลและนวัตกรรมท้องถิ่น*, 9(1), 353-364. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/jsa-journal/article/view/258804>
- อรุณ งามแก้ว, ชนัญชิดา ทิพย์ญาณ และวิศาล ศรีมหาวโร. (2567). ยุทธศาสตร์การจัดการเศรษฐกิจชุมชนพึ่งตนเองของชุมชนท้องถิ่น บ้านบางสวรรค์ ตำบลบางสวรรค์ อำเภพระแสง จังหวัดสุราษฎร์ธานี. *วารสารวิชาการวิทยาลัยบริหารศาสตร์*, 7(3), 36-52. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/SASAJ/article/view/270343>
- Arora, N. K., & Mishra, I. (2019). United Nations Sustainable Development Goals 2030 and environmental sustainability: race against time. *Environmental Sustainability*, 2(4), 339-342. <https://doi.org/10.1007/s42398-019-00092-y>
- Barrick, M. R., & Mount, M. K. (1991). The big five personality dimensions and job performance: a meta-analysis. *Personnel psychology*, 44(1), 1-26. <https://doi.org/10.1111/j.1744-6570.1991.tb00688.x>
- Baum, J. R., Frese, M., & Baron, R. A. (2014). *Born to be an entrepreneur? Revisiting the personality approach to entrepreneurship*. In *The psychology of entrepreneurship* (pp. 73-98). Psychology Press.

- Frese, M., Brantjes, A., & Hoorn, R. (2002). Psychological success factors of small-scale businesses in Namibia: The roles of strategy process, entrepreneurial orientation and the environment. *Journal of developmental Entrepreneurship*, 7(3), 259-282. <http://www.evidence-based-entrepreneurship.com/content/publications/068.pdf>
- Hogan, R., & Kaiser, R. B. (2005). What we know about leadership. *Review of general psychology*, 9(2), 169-180. <https://doi.org/10.1037/1089-2680.9.2.169>
- Kuratko, D. F. (2016). Corporate entrepreneurship. *The Routledge Companion to the Makers of Modern Entrepreneurship*, 154.
- McCrae, R. R., & Costa Jr, P. T. (1997). Personality trait structure as a human universal. *American psychologist*, 52(5), 509–516. <https://doi.org/10.1037/0003-066X.52.5.509>
- Zhao, H., & Seibert, S. E. (2006). The big five personality dimensions and entrepreneurial status: a meta-analytical review. *Journal of applied psychology*, 91(2), 259. <https://doi.org/10.1037/0021-9010.91.2.259>